

L'ALT EMPORDÀ *joan ferrerós*

Màrius Carol, setè premi M. Àngels Anglada | El premi de narrativa M. Àngels Anglada ha arribat a la seva 7a edició. L'obra guardonada per l'Institut Ramon Muntaner de Figueres ha estat *L'home dels pijames de seda*, de Màrius Carol, pel mèrit, segons el jurat, de «plantejar una reinvenció literària de l'estada de Truman Capote a Palamós a primers dels anys seixanta, mentre escrivia *A sang freda*, la seva obra mestra, i per apreciar la seva contextualització en una Costa Brava encara no malmesa pels excessos especulatiu». El periodista de *La Vanguardia*, un bon professional d'aquests afers, va estar esplèndid durant tot el 17 de juny, jornada de la festa literària. Va arribar a Figueres en companyia del també periodista Rafael Nadal, que va fer una brillant i divertida glossa de l'obra i de l'autor –en set edicions, mai no s'havia vist riure tant la concurrència-. Visitaren l'històric institut, i Carol protagonitzà una roda de premsa en què «inundà» els reporters amb informacions sobre la peripècia de l'obra i del seu protagonista, Truman Capote, a Palamós. El dinar culminà amb una amena sobretaula de tres hores, seguida de visita a la Fundació Gala-Dalí de la qual s'emportà, al Ramon Muntaner, Montse Aguer i el senyor Boixadors. A l'Institut Carol rebé el premi, i obsequià el públic amb un discurs interessant i especulatiu sobre un hipotètic contacte entre el novel·lista americà i el geni de Portlligat. Acabat l'acte acadèmic, firmes i fotos per al nen i per a la nena i, cap a les deu, retorn a Barcelona. Durant dotze hores i sense pauses, Màrius Carol fou protagonista positiu d'un *entregent* llarg i intens, i va ser sempre amable, ocurrent, somrient, *star* i a la vegada assequible, etc. Confesso admiració vers les persones propietàries d'aquestes capacitats socials.

Lafer del burca | L'Ajuntament de Figueres, com altres, ha entrat en la cosa del burca, que, en un bany maria més o menys democràtic, resulta un afer relliscós. Aquests assumptes, en lloc de municipalitzar-se, haurien de ser entomats pel govern del país perquè, posem-hi –les cases dels dos municipis es toquen–, a Vilafant burca i a Figueres no? D'altra banda, el consistori figuerenc deu haver corregut a intervenir en la qüestió per fer passar davant arguments diguem-ne cívics i civils, abans que el PP, per exemple –que ja té un *pedigree* en coses de burques–, ho fes amanit amb l'allioli de «salvació occidental» a què ens té acostumats. Després hi ha la «beneiteria per la tolerància» que demana respecte per les dones que porten lliurement i voluntària (!) el burca; el mateix respecte que deuen demanar pel voluntarisme de mares i àvies que lliurement sotmeten les filles i nétes a l'ablació de clitoris amb navalla d'afaitar. En el mateix sentit que els dits beneits, hi ha els aiadol·làs, que solen exhibir un contrapès moral important, real i de mal discutir: com pot alligonar sobre el burca qui no ha estat capaç de resoldre la prostitució de les carteres? I aquests, els «capellans» que han anat arribant a mesura que creixia la immigració provinent de països islamitzats, prou que s'expliquen –encara que els beneits per la tolerància no se n'adonin–: parlen de «les nostres dones», i aquest *nostres*, segur que és de pertinença i no pas de propietat?

EL BAIX EMPORDÀ *gerard prohías*

L'estiu a l'Empordanet | A l'Empordanet l'estiu passa polsós, discret i un pèl *pijo* al rerepaís, i s'estira lluminós, humit i cridaner prop de les platges. Som una cosa i ens disfressem per ser-ne una altra. Ens mirem al mirall i som uns altres; ens agradem o no. Els clubs nàutics, sempre excessius, s'omplen i el parlar xava esdevé protagonista en els restaurants i en els iots. Oh, sí! Des dels de Sarrià fins als del Poble Nou, passant per algun despistat de la Meseta, tots canten al ritme sonsoniós de l'havanera. A l'estiu, des de Sant Elm al Montgrí, passant per Sant Sebastià, la identitat només s'albira des de les alçades. És cert que no tenim cap transumpt de Montserrat, però qualsevol d'aquests indrets ens serviria de sant i senya. Fins i tot el Molinet.

El Molinet | Des de les 9 del matí i fins a les 9 del vespre, i sempre sota la nostra pròpia responsabilitat, aquest estiu ja ens podem arribar fins al Molinet, a l'Estartit. La fragilitat del Molinet és la seva pròpia força, la resistència tel·lúrica que ens fascina i ens hi atrau. Un tel·lurisme no gens místic; ans al contrari, sorgit de la seva pròpia mineralitat. El contrast entre la terra i la mar és perfec-

te en aquest indret salvatge, tot i que és ben a prop del tram urbà. A la dreta, les Medes; a l'esquerra, el cap de la Barra, altíssim, irregular, antic. El Molinet és un paratge sostingut en una mena de provisionalitat assertiva, absolutament estable, encara que pugui semblar una contradicció. I just al seu davant ens sentim en poder d'una visió que només tenim nosaltres, en aquest indret i en aquest instant. És per això que ens sedueix i celebrem poder-hi tornar. Ens agraden les pedres, les roques, la sorra, la mar. I aquí, la presència terrestre és aclaparadora. Algun tamariu espars; el fonoll marí arreu, amb un finíssim perfum cítric i una matisada salinitat. Lolor torbadora de les algues, també pertot. I les gavines, planejant, regnant sobre el corrent i les marees que uneixen la terra amb els illots. Possiblement, la nostra sensibilitat actual, europea i cansada, no troba enlloc la bellesa com en la comunitat solitària de la mar i les pedres. Sempre amb un bon sol. I ben a prop, els hotels i el confort. El turisme que ens nodreix i és la nostra sal de la terra. Amén.

Sí, que continuï, malgrat tot | En un article d'un diari gironí sobre els concerts d'estiu, el periodista titulava el text amb l'expressió «El xou ha de continuar!». Es referia, sens dubte, a la continuïtat de les activitats culturals d'estiu, malgrat les econòmicament complicades estacions amb què ens trobem mes a mes, dia a dia, hora a hora. Doncs sí, malgrat la crisi esmentada, i també la desafecció espanyola, la festa està en marxa. La festa que era l'estiu. La festa que encara volem que sigui. A Sant Feliu, a Cap Roig, a la Pera. A hores d'ara, però, tot són dubtes sobre com es resoldrà el balanç de tardor. ¿Els públics seran els mateixos, si els preus són els mateixos però nosaltres –els d'abans– ja no som els mateixos?

LA GARROTXA

joan sala

El tren | La Garrotxa ha estat sempre una comarca amb males comunicacions, i no sembla que s'hi vulgui posar remei. S'han arreglat carreteres de l'any de la picor i s'han obert algunes vies noves –només faltaria!–, però continua essent una comarca deficitària en infraestructures i vedada al tren tot i que és el transport, segons diuen, que s'ha de potenciar. Ara s'aposta per convertir l'estació de Torelló, a la comarca d'Osona, en una de les estacions de rodalies de la comarca, i la nova estació de Figueres-Vilafant en la més adequada per acollir la xarxa del TAV. Tot i que en els primers estudis l'Eix Transversal Ferroviari (ETF) unia Vic amb Olot i Figueres, i amb estacions a diversos pobles garrotxins i empordanesos, s'ha optat per desviar-lo des de Vic cap a la Selva i el Gironès, i majoritàriament els partits polítics hi donen suport. No obstant això, el cap de l'oposició a l'Ajuntament d'Olot va dir en un ple, el gener d'enguany, que si el seu partit guanyava les eleccions catalanes la comarca entraria dins l'Eix Transversal Ferroviari. L'abril, el candidat a la Generalitat del seu partit ja ho matisava.

Les carreteres | Una situació semblant va passar fa anys quan es va projectar l'Eix Transversal. Aquesta carretera també havia de passar inicialment per la Garrotxa, la qual cosa representava un recorregut transversal del territori més racional, si hom mira

el país en el seu conjunt, i a més hauria servit per comunicar comarques tradicionalment amb deficiències de bones vies, i contribuir així al seu desenvolupament. Però en aquella ocasió, com ara amb l'ETF, van prevaldre les pressions per fer-lo anar cap a Girona. No és aquest l'espai per analitzar l'actitud que van tenir abans i han tingut ara els partits polítics, però caldrà fer aquesta reflexió, ja que és descoratjador veure com actuen de diferent si governen o resten a l'oposició. I encara una altra consideració: la semblança és esfereïdora tot i la diversitat –aparent– de colors polítics.

700 anys de l'Hospital d'Olot | Durant tot l'any 2010 es faran actes diversos per commemorar els 700 anys de l'Hospital Sant Jaume d'Olot, que té per patró un sant tradicionalment molt relacionat amb el món sanitari. La institució va passar del centre de la vila al que en aquells moments eren els afores. Allí es va aixecar un nou edifici de grans dimensions, amb un pati central del qual cal destacar la portada renaixentista. Durant aquests segles de vida ha tingut molts donants, una part dels quals estan retratats en quadres pintats majoritàriament a l'oli, i que ara s'exposaran. Aquestes donacions van ser les que van fer possible la supervivència de la institució, que no va rebre cap subvenció fins als anys vuitanta del segle passat. Aquest vell edifici aviat deixarà d'oferir servei, ja que s'està construint, novament als afores de la ciutat, un nou Hospital d'Olot i Comarcal de la Garrotxa, que esperem que es pugui inaugurar en la data prevista.

ARXIU D'IMATGES D'OLOI. COL. JOSEP M. DOU CAMPS